

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: M. L.**, zastoupen Mgr. Josefem Havlíčkem, advokátem, se sídlem Krymská 5, 360 01 Karlovy Vary, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 8. 2004, č. j. 59 Az 79/2004 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 29. 4. 2004, č. j. OAM - 5057/VL - 10 - C04 - 2003, nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 uvedeného zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán především uvedl, že pokud se stěžovatel v zemi původu dostal do potíží, jednalo se výhradně o potíže se soukromou osobou, jejíž jednání bylo motivováno výlučně jejím soukromým zájmem, nikoliv však některým z důvodů taxativně uvedených v § 12 zákona o azylu.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu. Stěžovatel měl za to, že správním orgánem byly porušeny ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen správní řád). Dále uvedl, že správní orgán se dopustil porušení zásady objektivní pravdy, když nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a neprovedl všechna šetření nutná k objasnění všech okolností rozhodných pro náležité a řádné posouzení věci. Rozhodnutí správního orgánu považoval za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a vyslovil názor, že na základě těchto skutečností došlo k nesprávnému právnímu posouzení jeho žádosti o udělení azylu.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Plzni rozsudkem č. j. 59 Az 79/2004 - 23 ze dne 24. 8. 2004 tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že správní orgán rozhodl na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci a neakceptoval namítané – ovšem nekonkrétní – porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu a rovněž nekonkrétní porušení zásady materiální pravdy. Krajský soud vyšel z toho, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu obsahuje všechny stanovené náležitosti, takže soud vyšel z toho, že správní orgán skutečný stav věci přesně a úplně zjistil a takto zjištěný stav adekvátně právně posoudil, protože ani důsledky obtížné ekonomické situace na Ukrajině ani příbuzenské spory, byť s náboženským podtextem, nelze subsumovat pod pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů. Podle názoru krajského soudu tedy správní orgán ve vytýkaných směrech nijak nepochybil, tj. předmětnou věcí se zabýval svědomitě a odpovědně a přitom respektoval zásadu zákonnosti a materiální pravdy, jakož i zásadu přesvědčivosti rozhodnutí a volného hodnocení důkazů.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Plzni podal stěžovatel dne 8. 9. 2004 kasační stížnost, kterou doplnil podáním ze dne 12. 10. 2004. Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že správní orgán ve svém rozhodnutí z 29. 4. 2004 porušil ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 32 odst. 2, § 33 odst. 2 a § 46 správního řádu a § 12 zákona o azylu. Je toho názoru, že k porušení citovaných ustanovení krajský soud při svém rozhodování nepřihlížel, čímž došlo k následné nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel má zato, že žalovaný neprozkoumal všechny důvody, které stěžovatele vedly k tomu, aby podal žádost o azyl. Závěrem vyslovuje názor, že na něho lze aplikovat ustanovení o udělení azylu z důvodu humanitárních ve smyslu § 14 zákona o azylu.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domníval, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Poukázal na to, že stěžovatel o azyl v České republice nepožádal ihned po svém příjezdu (žije zde od roku 1995), ale až v roce 2003 z důvodu legalizace svého pobytu, neboť mu bylo vysloveno správní vyhoštění (od roku 1999 zde žil nelegálně). K udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný poukázal na rozsudek Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2002, č. j. IV ÚS 532/02, podle kterého na udělení humanitárního azylu není právní nárok a správní uvážení se co do posouzení případu zvláštního zřetele hodného pro svou

povahu z přezkumné činnosti Ústavního soudu, jakož i rozhodujícího obecného soudu, zjevně vymyká. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

Stěžovatel v kasační stížnosti opětovně namítá, že správní orgán porušil některá ustanovení správního řádu. K tvrzenému porušení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu se již dostatečným způsobem vyrovnal krajský soud, který tato v žalobě namítaná porušení neshledal důvodnými. S uvedeným posouzením věci krajským soudem se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. V kasační stížnosti stěžovatel navíc namítá porušení ustanovení § 32 odst. 2 a § 33 odst. 2 správního řádu, k čemuž lze uvést, že v tomto směru není kasační stížnost přípustná, protože se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). To samé se potom vztahuje k námitce stěžovatele týkající se neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu a rovněž námitky, že došlo k porušení § 12 zákona o azylu.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu